

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **V. M.**, zastoupená JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 1. 2021, č. j. 28 Az 19/2019 – 26,

**t a k t o :**

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 9. 2019, č. j. OAM-54/ZA-ZA11-ZA10-2019, neudělil žalobkyni dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mezinárodní ochranu. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „*krajský soud*“) jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 12. 1. 2021, č. j. 28 Az 19/2019 – 26.

[2] Při posuzování věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobkyně podala dne 16. 1. 2019 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. K žádosti uvedla, že je státní příslušnicí Ruské federace, pravoslavného vyznání, není členkou žádné politické strany nebo skupiny a nikdy se politicky neangažovala. Za důvod podání žádosti označila to, že se v roce 2015 vdala za Ukrajince pracujícího v České republice, žili spolu v Zakarpatské oblasti na Ukrajině, ale z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu na východě země se k ní běžní Ukrajinci jako k Rusce nechovali hezky. Stejně tak by se nechovali pěkně ani k dětem, které by s manželem měli. Bojí se proto žít sama, případně jen s dětmi, na Ukrajině, zatímco by manžel jezdil pracovat do ČR. Její muž má naopak jako Ukrajinec problém dostat se do Ruska, takže ani tam přesídlit nemohou, čelil by tam stejným problémům jako ona na Ukrajině. V Rusku navíc panuje diktátorský a nedemokratický režim. V rámci následného pohovoru doplnila, že v zemi jejího původu nadále žije celá její rodina, je s ní v kontaktu. Problémy se státními

orgány země původu ani Ukrajiny žalobkyně neměla. Dále uvedla, že do České republiky přijela 26. 10. 2018 za svým manželem, který zde pracoval. Měla domluvenou práci, ovšem zprostředkovatelem pracovního povolení jí bylo sděleno, že po třech měsících jí povolení nebude prodlouženo. Sama si prodloužení vyříditi nemohla, neboť neumí česky a nezná české zákony. O mezinárodní ochranu požádala až 16. 1. 2019, jelikož jí končila platnost pracovního víza.

[3] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná a rozhodnutí žalovaného shledal v souladu se zákonem, s argumentací v napadeném správním rozhodnutí se přitom ztotožnil. Zdůraznil, že žalobkyně netvrdila ani neprokazovala důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, respektive podle § 13 a § 14 téhož zákona. Žalobní námitky spojila zejména s doplňkovou ochranou. Krajský soud ve shodě s žalovaným konstatoval, že žalobkyni nehrozí v zemi původu (v Rusku) vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobkyně neměla ve vlasti žádné problémy, důvodem podání žádosti byla snaha pobývat společně s manželem na území ČR. To však bez dalšího nesvědčí o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Žalobkyně musí tuto otázku řešit podle předpisů cizineckého práva. Žalovaný se soukromou a rodinnou situací žalobkyně zabýval. V jejím případě však nejsou dány žádné zvláštní či výjimečné okolnosti, které by vedly k závěru, že by již pouhé vycestování z ČR představovalo nepřiměřený zásah do jejího rodinného života. Ten může žalobkyně realizovat na Ukrajině, kde již dříve s manželem žila. Ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu na celém území Ukrajiny neprobíhá, k ozbrojeným střetům dochází jen ve východní části, v níž žalobkyně nepobývala. Krajský soud závěrem připustil, že vyřízení pobytového oprávnění žalobkyně na Ukrajině, popřípadě jejího manžela v Rusku, může být spojeno s určitými komplikacemi, ovšem namítaná nutnost doložit řadu požadovaných dokumentů nemůže být důvodem pro udělení doplňkové ochrany v ČR. Žalobkyně navíc v minulosti titul k pobytu na Ukrajině úspěšně získala.

[4] Kasační stížnost podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatelka předně uvádí, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud nevypořádal se všemi důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu, dostatečně nevyvrátil stěžovatelčinu argumentaci a naopak uplatněné důvody zlehčoval či ignoroval. Podle ní jsou splněny podmínky minimálně pro udělení doplňkové ochrany, neboť v Rusku panuje diktátorský a nedemokratický režim a bezpečné vycestování stěžovatelky do vlasti není možné. Stěžovatelce hrozí v zemi původu újma s ohledem na vystavení civilního obyvatelstva perzekucím a násilnostem. Závěry krajského soudu nemají oporu ve spisu.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její odmítnutí pro nepřijatelnost, případně zamítnutí pro nedůvodnost. Ztotožňuje se se závěry krajského soudu v napadeném rozsudku. Rozsudek považuje za řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný. Poměry v Rusku jistě nejsou ideální, pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany však nepostačuje obecná nespokojenost se stavem dodržování lidských práv v zemi původu.

pokračování

[7] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. (ve znění účinném do 31. 3. 2021, které je relevantní pro projednávanou věc s ohledem na vydání napadeného rozsudku dne 12. 1. 2021, viz přechodné ustanovení v čl. II novely s. ř. s. provedené zákonem č. 77/2021 Sb.) totiž platilo, že *jestliže kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[8] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Přijatelnost kasační stížnosti by rovněž dle výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 zakládala zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, pokud by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

[9] Předně stěžovatelka v kasační stížnosti žádný důvod její přijatelnosti neuvádí. Nepředestřela v ní ani žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Stěžovatelka v zásadě namítá pouze obecně vadu napadeného rozsudku spočívající v tom, že je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Tato vada by – za určitých okolností – mohla založit důvod přijatelnosti.

[10] Tuto vadu však Nejvyšší správní soud neshledal. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti trefně poukázal na to, že rozsudek krajského soudu je řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný. Krajský soud v něm dostatečně a přesvědčivě odpověděl na uplatněné žalobní námitky (viz zejména odstavce 22 až 39 napadeného rozsudku). Napadený rozsudek tedy není nepřezkoumatelný a zdejší soud nezjistil ani žádné jiné pochybení krajského soudu ve smyslu výše uvedeného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39.

[11] Nejvyšší správní soud zastává názor, že „[m]ezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmu“ (viz usnesení ze dne 13. 4. 2021, č. j. 7 Azs 46/2021 – 27). Nic takového však stěžovatelka netvrdila, v kasační stížnosti zmiňuje pouze obecně špatnou situaci v Rusku a porušování lidských práv civilních obyvatel ze strany tamních orgánů. Špatné poměry v zemi původu či nespokojenost se situací ve vlasti nejsou samy o sobě důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, jestliže stěžovatelka konkrétně ani netvrdila pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů v domovském státě, natož aby takové skutečnosti prokázala (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 21. 7. 2005,

č. j. 3 Azs 303/2004 – 79). Nejvyšší správní soud také dlouhodobě odmítá snahu o legalizaci pobytu cizince prostřednictvím institutů azylového práva (srov. například rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 – 44, č. 397/2004 Sb. NSS).

[12] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu totiž představuje odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost zjednodušený meritorní přezkum, nelze jej proto ztotožnit s jinými případy odmítnutí kasační stížnosti, např. pro neodstranění vad či z důvodů stanovených v § 46 odst. 1 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Na danou věc proto nedopadá pravidlo uvedené v § 60 odst. 3, větě první s. ř. s., dle něhož *žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta*.

[14] Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. prosince 2021

JUDr. Tomáš Rychlý  
předseda senátu